

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak

w sprawie W. Ś.

skazanego z art. 216 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 lutego 2015 r.,

zażalenia obrońcy na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału Sądu Okręgowego

w C. o odmowie przyjęcia kasacji, jako niedopuszczalnej z mocy prawa, a

wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w C.

z dnia 5 września 2014 r., sygn. akt VII Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 13 marca 2014 r., sygn. akt XVI K [...]

utrzymuje w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji podnosząc, że z uwagi na utrzymanie przez Sąd odwoławczy w mocy wyroku, którym oskarżonego skazano jedynie na karę grzywny, kasacja na jego korzyść może być – stosownie do art. 523 § 2 i art. 523 § 4 k.p.k. – wniesiona wyłącznie z powodów wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., podczas gdy takie zarzuty nie są w tej skardze podnoszone, gdyż złożono ją z uwagi na rażące naruszenie art. 399 § 1 k.p.k., przez bezpodstawną zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu i wyjście przez to poza granice oskarżenia, z naruszeniem tożsamości czynu. W zażaleniu na to zarządzenie obrońca zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, przez bezzasadne uznanie, że podstawą odmowy

przyjęcia kasacji do rozpoznania stanowi brak powołania się na uchybienie wskazane w art. 439 k.p.k. w sytuacji, gdy kasacja wniesiona została z powodu rażącego naruszenia przepisów postępowania karnego, tj. art. 399 § 1 k.p.k. przez bezpodstawną zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu i naruszenie w ten sposób wyrażonego w tym przepisie zakazu wychodzenia poza granice oskarżenia i tożsamość czynu. Wywodząc w ten sposób skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając to zażalenie, Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie to nie jest zasadne. Od razu na wstępie należy zwrócić uwagę, że kasacja, jako skarga nadzwyczajna, objęta została przymusem adwokacko-radcowskim właśnie dlatego, aby z racji ograniczonych jej podstaw podmiot fachowy, w sposób właściwy, wskazał zarzuty, jakie stawia skarżonemu wyrokowi i uchybienia, których miał się dopuścić Sąd odwoławczy. Stosownie zaś do art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść oskarżonego, a o taką tu chodzi, można bez ograniczeń wnieść wtedy, gdy dotyczy osoby skazanej na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Jeżeli zaś przedmiotem zaskarżenia ma być wyrok, którym nie wymierzono takiej kary, jak w tej sprawie, to w świetle § 4 pkt 1 tegoż artykułu, kasacja jest możliwa jedynie, jeżeli zostanie wniesiona z powodów uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Wskazanie takiego uchybienia należy do autora kasacji i podmiot fachowy powinien wiedzieć, czy i w jaki sposób rzeczywiście miało miejsce któreś z uchybień, o jakich mowa w powyższym przepisie i podać jakie. Powołania się na art. 439 k.p.k. w kasacji złożonej przez obrońcę skazanego brakuje, mimo że dotyczy ona prawomocnego wyroku orzekającego jedynie karę grzywny. Nie jest zaś zadaniem ani organu wewnątrzsądowego Sądu odwoławczego przyjmującego kasację, ani Sądu Najwyższego, badającego zażalenie na odmowę jej przyjęcia, pouczanie podmiotu fachowego, w jaki sposób sformułować ma zarzut, który mógłby wskazywać na istnienie któregoś z naruszeń określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Bez wątplenia jednak podnoszona w kasacji obraza art. 399 k.p.k. nie figuruje wprost w żadnym przepisie § 1 art. 439 k.p.k., samo zaś naruszenie tego przepisu, nawet jeżeli jest rażące, nie daje podstaw do skutecznego wywiedzenia kasacji w

sprawie, w której oskarżonego skazano w sposób inny, niż określony w art. 523 § 1 k.p.k. Art. 399 k.p.k. zezwala bowiem sądowi na dokonanie zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu, bez wychodzenia poza granice zaskarżenia, ale gdyby doszło do naruszenia tych granic, to jest to już uchybienie nie ograniczające się do tego przepisu, lecz naruszenie zupełnie innych przepisów k.p.k., które winny być podane przez autora kasacji. Obrońca bowiem, zarówno z wyboru, jak w tej sprawie, jak i z urzędu, powinien orientować się co do wymogów wynikających z art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k., jak i sposobu ujmowania zarzutów kasacyjnych, które spełniałyby nakaz wskazany w tym ostatnim przepisie i przywołanym w nim art. 439 k.p.k.

Ponieważ złożona kasacja niestety, z powodów wyżej wskazanych, nie dopełnia warunku jej skuteczności określonego w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., to tym samym jest ona skargą niedopuszczalną w rozumieniu stosowanego tu odpowiednio art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. i dlatego zasadnie odmówiono jej przyjęcia, stosownie do § 2 art. 530 k.p.k. To zaś nakazywało utrzymanie w mocy tego rozstrzygnięcia.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak na wstępie.